

Ismerd fel, és használd ki Isten idejét!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak az Efezusbeliekhez írott levele 5. fejezetének a 15.-től a 21. verseiben a következőképpen: "Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. Ne részegedjete meg bortól, amelyben pusztulás van, hanem teljete meg Lélekkel, mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjate hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében. Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében."

Urunk, mi úgy el tudjuk vesztegetni az értékes időt, és nem vesszük észre, amikor Te megállsz mellettünk, és hívsz minket. Hülyeségek sorozatába menekülünk a bajaink és bánataink elöl, ahelyett, hogy Hozzád futnánk, és kérnénk Szent Lelkedet, hogy erősítsen meg minket. Kérjük, tölts be minket a Lélek erejével, hogy alázat és hálaadó öröm áradjon szét bennünk. Ámen.

Bolondok vagytok-e – vagy bölcsök? Tudom, itt szokott felállni Berci, hogy kikérje magának az ilyen hangot a többszörös TDK díjnyertes hallgatótársai nevében is, de ma szerencsére nincs itt... Kedves Testvéreim! Mennyivel több az, aki bölcs, annál, mint aki csak okos? Az okos tud válaszolni a kérdésre. A bölcs fel tudja tenni a kérdést... Az okos rengeteg mindenre emlékszik. A bölcs látja a célt... Az okos kihasznál minden percet. A bölcs megtalálja azt az egyetlen percet is, amely Isten ideje, a kairosz...

Minden egyetemi hallgató (és higgyétek el: oktató is...) **nagyon jól tudja, hogy mekkora küzdelem az élet az idővel.** A igeszakaszunkban említett „alkalmas idő” az eredeti görögben a kairosz. A gonosz idők pedig azok a napok, amelyek céltalanul elfolynak. Tulajdonképpen nem is a napok a gonoszak, hanem mi magunk vagyunk gonoszak saját magunkhoz, mert nem vesszük észre a kezünk között szétfolyó időt.

Van ennél azonban nagyobb baj is... Az hogy, **nem vesszük észre azt a sokszor csak egy pillanatot, amely Isten ideje, a kairosz.** Festus helytartó, és Agrippa király majdnem megtértek, amikor Pál apostol elmondta nekik a hitvallását (ApCsel 26,1-31). – De nem tették. – Pilátus is rádöbbenhetett volna arra, hogy a kérdésére: „Mi az igazság?” (Jn 18,38) a válasz ott áll pontosan az orra előtt. Mert az Igazság maga Jézus. – De Pilátus nem döbönt rá semmire. Kedves Testvérem! Vajon hányszor álltál Te már úgy ott Jézus orra előtt, hogy nem vetted Őt észre? Isten ideje, a kairosz, olyan, mint egy ziccer. Ha kihagyta, jönni fog másik – de nem tudhatod, hogy mikor. És azt sem tudhatod, hogy mikor fűjják le majd a meccsedet. Ha pedig minden ziccet kihagyta, akkor vereséget szenvedsz. **Van azonban egy jó hírem: ha nem hagyta ki a ziccet, és észrevette Jézust az orrod előtt, akkor belépsz Isten idejébe, a kairoszba. És attól kezdve megváltozik az életed.** Érték lesz az az idő – ami korábban kapkodás és hajsza volt. Hihetetlenül mély, hosszú évek tapasztalatát odaadó lesz a pillanat. És elkezd idődni lenni másokra is. Olyan idődni lesz a másokra, amely nem elfolyó idő, hanem csak a másokra koncentráló, Jézus szeretetét neki átadó isteni idő, kairosz. Gyönyörűségesek az ilyen beszélgetések – vagy akár csak közös csendek. Mert Jézus ott ül veletek, és örömmel tölti be a szíveteket.

Isten idejében, a kairoszban megváltozik a saját bajainkhoz és bánatunkhoz való viszonyunk is. Már nem akarunk elfutni a bajunk elől, hanem megkapjuk azt a mély, benső időt, és azt az erőt, amely a bajunk átímádkozásához, Jézushoz való felemeléséhez, és öröme cseréléséhez szükséges. Nem lesz szükségünk részegségre – sem bortól, sem hatalomtól sem szextől (*sem vallási fanatizmustól*), mert a Szentlélek mámora tölti be a lelkünket. A Lélekkel betöltött embernek nem kell dionüszoszi orgia az ihletettség pillanatához. Mert – minden pillanata ihletett lesz. **Ez az, amikor rádöbbenek arra, hogy minden rendben van az életemben. De nem azért, mert berúgtam – hanem azért, mert Isten szeret.** A részesség ellenpólusa nem egy nyárspolgári becsületesség fantázia nélküli józansága, hanem a Lélekkel való telítődés.

Ezért mondja Pál: „**teljetek MEG Lélekkel!**” (Ef 5,18b). És itt a teljetek meg-ben a MEG nagyon fontos! Egy kortyocska a Lélekből nem elég. BE kell töltekezni a Lélekkel teljesen. Kedves Testvérem! Hányszor akadályoztad vajon már meg azt, hogy betöltsön téged Isten Szent Lelke? Biztos vagyok benne, hogy többször. Akár csak tudat alatt. Mert féltél. Mert sejtetted, hogy a Lélekkel való betöltekezésnek következményei lesznek. Hogy utána képtelen leszel arrafelé folytatni az utadat, amerre addig mentél. Mert meg fogsz tért. Mert észre fogod venni az életedben Isten akaratát. És mert öröm lesz a számodra az, hogy kövessed Jézust, akármerre is visz, és akármerre is megy.

Az elesetteknek Pál üzenete: teljetek meg Lélekkel, és a Lélek új szeretetet, örömet, békét, türelmet, kedvességet, jóságot, hitet, szelídséget és önuralmat ad nektek. Azoknak, azonban, akik már megtapasztalták a Lélek gazdagságát, és ezért elbizakodottá váltak, Pálnak egészen más üzenete van. **Az öntelteknek ezt mondja Pál:** Ne higgyétek, hogy ti már beteltetek a Lélekkel! Adjatok hálát Istennek azért, amivel már megajándékozott benneteket, és kérjétek tőle azt a végtelenül sokat, ami még hátra van az utatokból, hogy tényleg megérkezzetek.

Nagyon fontos azt is megértenünk, hogy **a Lélekkel való betöltekezés nem a mi erőfeszítésünk.** A betöltekezni ige az eredeti görögben divinum passzívumban áll, ami arra utal, hogy ez Isten kegyelmi ajándéka a számunkra. Az embernek azonban szabadságában áll ezt az ajándékot elutasítani. Bezárhatja a lelkét saját magába a Lélek kiáradása elől. A betöltekezés igéje az eredeti görögben jelen időben áll, ami azt jelenti, hogy folyamatosan kell azt engedni, hogy a Szentlélek egyre jobban és jobban betöltsön engem. Nem elég az első pillanat, mert bármelyik későbbi pillanatban is kizárhatom saját magamat az Isten idejéből, a kairoszból. Azért kell folyamatosan készen állnunk a Szentlélek látogatására, mert nem tudhatjuk, hogy mikor akar és mikor fog minket meglátogatni olyan intenzíven, mint a pünkösdi kiáradása volt. Ez azonban nem mindenkinek az életében következik be. De ez nem jelent az égadta egy világon semmit. Ugyanis a Szentlélek a legtöbbször folyamatosan tölt be bennünket, láthatatlan, észrevehetetlen, de összességben, évek alatt rendkívül jelentős változást hozó munkájával. Semmivel sincs kevesebb Szentlélek abban, aki ezt a folyamatos, észrevehetetlen töltekezést élte át, semmint abban, akinél a Szentlélekkel való betöltődésnek az egyik vagy másik fázisa egy konkrét eseményhez kötődött.

Mi történik akkor velünk, ha már megtapasztaltuk a Szentlélek vezetését a mi életünkben? Pál apostol három pontban foglalja össze a következményeket. 1. Az egész életünk istentiszteletté, egymásnak való zsolttáránekléssé válik. Zsolttáráneklés lesz az, ahogyan egymáshoz beszélünk, mert szeretettel fogjuk tenni. Zsolttáráneklés lesz az, amikor egymás mellett hallgatunk, mert a csend szeretettel telik meg. *(Nem a mi szeretetünkkel, hanem Jézus szeretetével, amelyet egymásra sugárzunk.)* Zsolttáráneklés lesz az, amikor az anya bepelenkázza a gyermekét. Mert nem a kiskölyök nagy kakájának a bűzétől való undorát, hanem a kiskölyök iránt érzett szeretetét adja át a mozdulataival. Hazafelé menve kérlek benneteket, hogy találjatok ki még legalább öt olyan helyzetet, amelyet fel lehet emelni istentiszteletté, ha megérezitek, és átadjátok benne Jézus szeretetét.

2. Hálaadás és öröm lesz a szívünkben az Úrnak mindenkor mindenért. És itt a mindenkor mindenért-en hangsúly van. Példaadó volt nekem Reuss András professzor visszaemlékezéseiben az édesanyjáról és a második világháborúról írt rész. A szülei házat bombatalálat érte, megsemmisült. Édesanyja néhány nap múlva hálaadással teli levelet írt az egyik rokonának azért, hogy mindannyian életben maradtak, és azért is, hogy a ripityára tört bútorokkal most legalább lehet fűteni, és nem fagynak meg. Próbáljuk meg átélni a Jézusközelségnek azt az erejét, amikor a legnagyobb bajunkban sem a bajt, vagy a hiányt vesszük észre, hanem az örömet és azt, ami mindennek ellenére megmaradt.

3. Engedelmeskedni fogunk egymásnak – a Krisztusban. Nem azért engedelmeskedünk egymásnak, mert valamilyen alárendeltség, vagy törvény erre kényszerít bennünket. Azért engedelmeskedünk a másoknak, mert meglátjuk a másikban is a mi Urunkat, a Krisztust. Alázat lesz a szívünkben a többiek iránt. Tartózkodni fogunk a hiábavaló vitáktól. Türelem, gyengédség és szelídség támad bennünk. És egymást elviselő, a másik terheit hordozni képes szeretet.

Összességében: nem nyelőemberek leszünk, akik mindent elvesznek a környezetüktől, hanem forrásemberek, akik adnak, adnak és adnak a környezetüknek. Hogyan, honnan leszünk képesek ennyit adni? A Krisztusból és a Szentlélekből. Mert betöltenek bennünket. Így legyen! Ámen.